

Persze létezik egy titkos záradék: tökéletesen rossznak lenni. Tudva, akarva mondani: nem. Megtagadtatok, megvezettetek, szálljatok hát le a retinámról.

Aztán visszatérni mégis, mégis, ki tudja, mi a ló farának. Mert beköszönt az ősz, és továbbra sincs esély eljutni Kyotóig, Lüneburgig. Ami nagyobb baj: sehová sem. Az ember csak áll az aranynak csúfolt hervadásban, és rádöbben, hogy most már számolni kell a hátralevő nyarakat.

Kilépni a rámából. Na jó, de mi van akkor, ha a keret maga a félmúlt, mely lassan, könyörtelenül öröklétté fakul?

Az új Város a novemberé.

Az alkonyaté, mikor az esőzések kifulladtával megdermed az égbolt a dombok, akácligetek felett. „Kár a gőzért, tutulják a kései szelek, elforrt a must, meglassúdott a tánc. Tél lesz, fagy, talán hó is, de hogy mikor, arra nincs szabály. Az sem lehetetlen, hogy csak az elkövetkező tavasszal. A széllel mindenestre nem árt szembemenni. Az tartja ébren a vágyakozást, miszerint semmi, semmi nem érhet partot ezen a világon.”

Meg a lekéselt járatoké, melyek igazából sohasem jönnek túl korán. Csak az emberi természet olyan, hogy

folyton megpróbál kislisszolni az idő nyomáspróbája alól. („Be kellene indulnom, ki kellene találnom valamit”, ezt hajtogatta magában, aztán csak elment az orra előtt a sárga busz.)

Valamint azé a néhány határeset-pillanaté, mikor megáll az emberfia kertjének közepén úgy tavaszélen. „Lesz még fagy” – ezzel zsarolnak az éppen csak pattanó mogyoróbarkák. „Itt sem vagy otthon, sehol sem vagy otthon. Azt hitted, alapítottál, de ha tiéd is volna a kegyelem, akkor is kiforgatunk belőle.”

„Azért sem kérek bocsánatot, azért sem!” Roppánásig szorította fogsorát. „Egyszer úgyis fel kell cihelődni, s menekülésünk nem jelenti magától értetődően a megmenekülést. Éppen csak kifűjjük magunkat, aztán tovább! A november, az elhagyott buszmegálló, a koncertterem mind, mind afféle limlom, ami megmagyarázhatatlan módon az ember szívéhez nőtt, de legvégtére el kell szórni ezeket is. A futás. Ez az egyetlen biztos pont. Ami szégyen ugyan, de állítólag hasznos. Honnét a reménység máskülönben újabb és újabb vélhetőleg szabad földet keresni, s lebökní az ásót: itt és most!”

PINTÉR SÁNDOR

Minekutána csakazértis

*Adassék meg a leltáregyenlőség
Test és rozoga mozdulat között,
Langy zefír fújja odébb a ködöt,
Hiányból álljon sarkára a bőség.*

*Vedd a kezedbe diszkoszát a mának,
Még nem és már nem egyenlő legyen,
Újra ott áll a számár a hegyen,
Ha tudod miért, többé nem hibázhatsz.*

*Síkossá válj meg kezedből a mégis,
Légy az ég réjtjét felszántó eke,
Nézz ki az ablakon, hogy múlik-e
Totem és tabu, a hegyen a fétis.*

*S ha már minekutána csakazértis,
Légy az alany s a megkerült ige.*